

No vull ser la teva amiga

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Guillem Escriche

Aquell matí de principis de novembre era més fred del normal. Semblava que hagués arribat l'hivern de cop, i la Lia va haver de treure l'anorac de l'estant de dalt de l'armari per abrigar-se. Quan se'l va emprovar es va adonar que havia crescut. Les mànigues amb prou feines li arribaven als canells, i la part de darrera li deixava més de mig cul enlaire. Definitivament aquell anorac ja no l'abrigaria tant com l'any passat, però ara no podia entretenir-se a lamentar-se.

D'una revolada va agafar l'esmorzar que li havia preparat el pare i va entaforar-lo dins la motxilla de l'escola. Però... ep! Què era allò? Darrera l'estoig, i mig aixafat sota l'agenda hi havia un paper que la Lia no havia vist abans. Morta de curiositat el va agafar i va veure que es tractava d'una nota: "No vull ser la teva amiga", hi deia. A sota, hi havia l'esgarrifosa signatura de la que fins aleshores havia estat la seva millor amiga.

La Lia no s'ho podia creure. Com si tot l'hivern li hagués caigut a sobre, va sentir que l'anorac pesava més de mil quilos sobre les espatlles.

— Va Lia, que arribarem tard a l'escola! —va cridar el pare des de la porta de l'ascensor. Però la Lia no hi volia anar, a l'escola. Quin sentit tenia anar-hi si la seva millor amiga ja no la volia? Però hi havia una cosa que la Lia no podia comprendre.

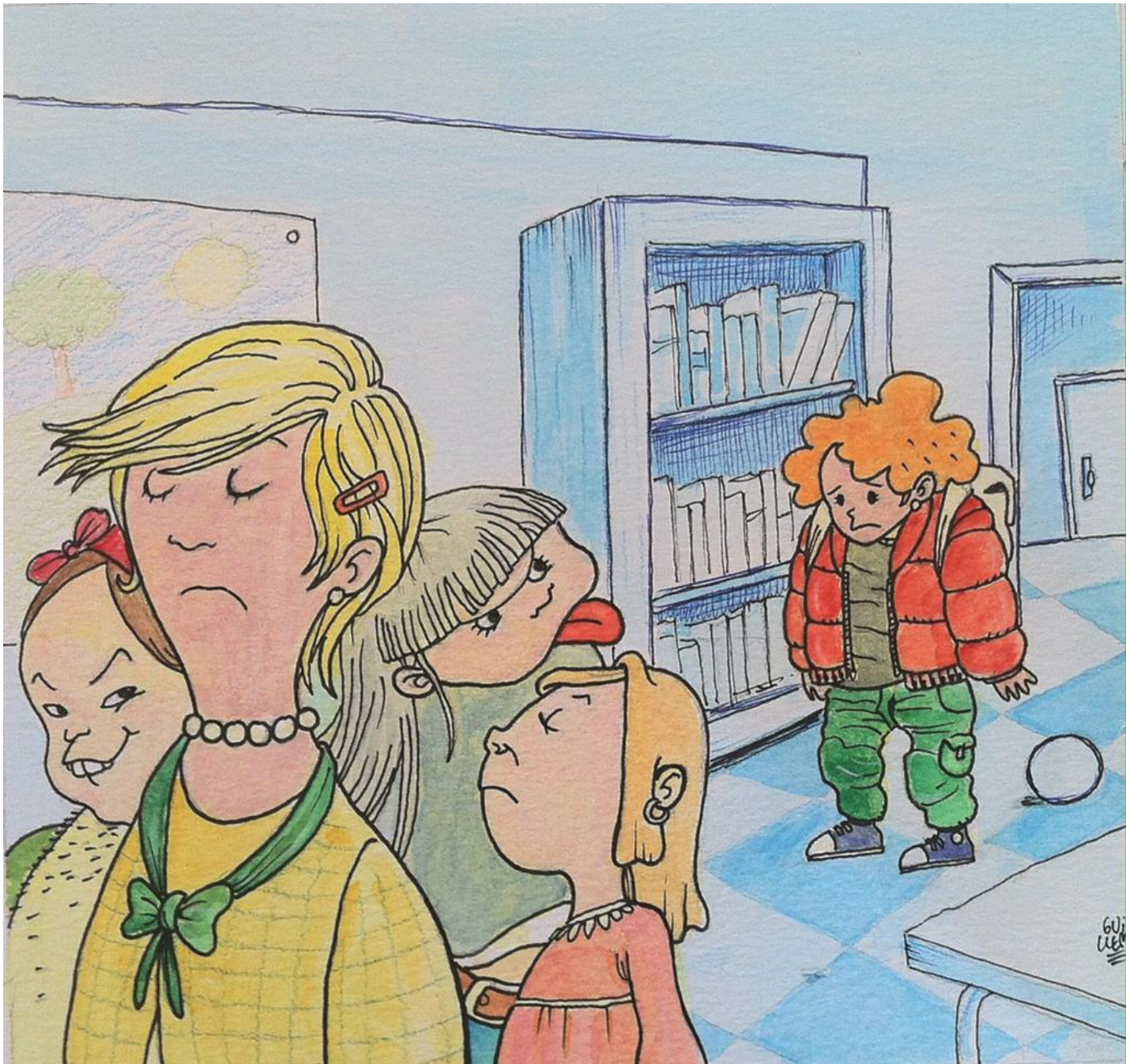
— Per què no vols anar amb mi? —va preguntar-li la Lia quan la va veure entrar per la porta de l'aula.

Però la que fins aleshores havia estat la seva millor amiga, es va limitar a somriure a les seves acompanyants i amb un to burleta va dir:

— No ho sé... Perquè no ets prou *xic*, ni gaire *guai*, més aviat ets *buf* i no saps fer coses *cool*. Ja no ens agrades.

Dit això, es va allunyar somrient, acompanyada de l'estol revoltós de nenes que la seguien.

La Lia mai s'havia sentit tan trista. De sobte li semblava terrible no ser prou *xic*, s'avergonyia de no ser gaire *guai*, mai no s'havia adonat que en realitat fos *buf* i lamentava horrors no saber fer coses *cool*. Però el que tenia clar era que no pensava deixar la situació d'aquella manera. No li agradava gens que li fessin el buit i que ningú volgués jugar amb ella, així que estava disposada a fer el que calgués per tornar a agradar a la que fins aleshores havia estat la seva amiga. Acabava de decidir que canviaria.

L'endemà, va presentar-se a l'escola vestida amb les robes més estrafolàries i ridícules que va trobar.

— Ja sóc prou xic? —els va preguntar. Però les noies se la van mirar de dalt a baix i, abans que la Lia pogués tornar a preguntar res, van començar a riure's de la seva fila.

“Per què riuen?”, va pensar la Lia. “Si m’he vestit igual que elles. He robat una samarreta de les grans a la mare, porto totes les polseres i penjolls que he trobat per casa i fins i tot m’he pintat la ratlla als ulls amb un retolador. Les he copiat en tot i ni tan sols així els agrado?”

Però la Lia no pensava desistir. Estava convençuda que tot aquell embolic era culpa seva. Segur que feia alguna cosa malament i per això no l’acceptaven. Havia de continuar canviant i sabia que tard o d’hora ho aconseguiria.

“T’agrado ara?”, preguntava quan el mestre d’educació física els advertia que no es llencessin pilotes al cap i ella callava que li acabaven d’etzibar un xut a la cara. “I ara?”, tornava a preguntar quan aguantava l’esbroncada de la mestra de català per no entregar els deures, que la que havia estat la seva millor amiga li acabava d’amagar. “Així et semblo *guai*?”, deia impacient quan replicava al professor d’anglès i aquest la castigava a passar el matí a la classe dels grans. Però per més que ho intentés i s’esforcés, la resposta sempre era la mateixa.

— Encara no m’agrades —li repetia la que havia estat la seva amiga. Després se n’anava tan tranquil·la somrient per sota el nas amb l’estol de nenes que la seguien.

La Lia ja no sabia què fer. Ja no sabia què més havia de canviar i per primera vegada va pensar que agradar als altres era del tot impossible. De fet potser tenien raó. Com podia pensar en agradar algú si no era ni *xic*, ni *guai*, era un complet *buf*, i ni tan sols sabia què volia dir fer coses *cool*? La Lia se sentia fatal i en aquell instant va decidir que mai més no s'acostaria a ningú.

A partir d'aquell moment es va passar totes les hores del pati sola. S'havia acostumat a que ningú volgués seure a la seva taula i els treballs mai no els feia en grup. No parlava amb ningú i feia veure que tenia mal de panxa quan a educació física havien de triar equips. Volia evitar que ningú hagués de carregar amb la seva presència... fins que un dia, tornant cap a casa, va creuar el parc i va veure una cosa que li va cridar l'atenció.

Asseguda en un banc hi havia la que havia estat la seva millor amiga mirant com la seva germana gran jugava i xerrava amb les seves amigues. No semblava que li fessin cap cas i ella les observa trista.

— Lia! —es va sentir. Quan la Lia es va girar, va veure com venia corrent cap a ella.

— Què vols? —li va preguntar.

— Per què no et quedes a jugar una estona?

La Lia no s'ho podia creure. Per un instant va sentir que les coses tornarien a ser com abans. Les dues tornant a jugar juntes a perseguir-se, a gronxar-se, a inventar-se balls o a explicar-se secrets... Però no eren aquells els jocs que li proposava la que havia estat la seva millor amiga. Ella volia jugar a riure-se'n dels altres.

— No em vull quedar —va respondre de sobte la Lia.

— Però tu no volies que tornéssim a ser amigues? —va preguntar la noia enfadada.

— Ja no —va dir la Lia—. I saps per què? Perquè he descobert que tu tampoc m'agrades.

La Lia va entendre de cop que tot aquell temps havia estat equivocada. No era ella la que feia les coses malament. No li calia ser més *xic*, ni més *guai*, tan era si algú creia que era un *buf*, i tot d'una li semblava una ximpleria allò de les coses *cool*. Ella era com volia ser. I li agradava. No necessitava canviar per agradar a un altre.

L'endemà al matí va tornar a posar-se l'anorac que li tapava mitja natja i va arribar contenta a l'escola. Ja no tenia por ni se sentia culpable. Estava contenta de ser com era i, enlloc de quedar-se amagada i avergonyida en un racó, va decidir jugar alegrement. De primer va fer-ho sola, és cert, però aviat va apropar-se algú que va creure que el joc de la Lia era prou divertit. Després en va venir un altre i finalment van ser un bon grapat.

Mentrestant, la que havia estat la seva millor amiga s'ho mirava de lluny. Alguna cosa li cremava la pit. Però tot d'una va adonar-se que no eren les ganes de riure-se'n d'ella el que li mossegava la panxa. Era el record de tots els anys que havia estat feliç jugat amb la Lia.

Aleshores va fer un esforç i separant-se de l'estol de nenes que la seguien, va apropar-se a la Lia i, oferint-li la mà dolçament, li va dir:

— T'agrado ara? —La Lia la va abraçar contenta.

— Si tornes a ser la de sempre sí. I tant que sí.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

